

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Du skenker mig dig selv, du selv min deel vil være

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Du skenker mig dig selv, du selv min deel vil være", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg.* - 1953, 1951-56, s. 121.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brorson02val-shoot-workid82478.pdf> (tilgået 12. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

Nr. 175.

 Mel. O Gud! du fromme Gud.

 Du skenker mig dig selv, du selv min deel vil være,
Min JEsu! ach hvad skal jeg dig igien forære?
Alt hvad jeg er og har, for intet regnes kand,
Alt hvad jeg kand og veed, det veyer ey et grand.

 2. Du skenker mig dig selv, o soel! min siel at glæde,
Bort sorg! hvor kand jeg nu bedrøvet gaae og græde,
Thi JEsus skinner nu saa deylig i mit bryst,
Og fylder hiertet med sit klare lys og lyst.

* * * 122

 3. Du skenker mig dig selv, o manna! mig at føde,
Min siel er fuld, som før var hungrig, tom og øde,
Nu kand jeg gjøre mig til gode i min siel,
O man! hvad smager du mig dog saa sød og vel!

 4. Du skenker mig dig selv, o klare livets kilde!
Det søde himmel-vand kand al min tørst formilde,
Naar jeg er fuld af sorg, og verdens trøst er suur,
Saa er den kilde sød, livsalig, reen og puur.

 5. Du skenker mig dig selv, o rose! mig at pryde,
Du rare rosmarin kand siel og hierte fryde,
Din rene manddoms vext er aandens liv og lugt,
Jeg finder paradiis i dine læbers frugt.

 6. Du skenker mig dig selv, o du mit hiertes hierte,
Min siel sig aabner vidt med tusind længsels smerte,
At blive fyldt af dig, dig gandske tage ind,
O store gave! bliv mig altid i mit sind.

 7. Tag dog til takke med det jeg igien kand føre,
Alt det, som i mig er, begynder sig at røre
Og vil dig ofres op, min leylighed du seer,
Tag mig saadan jeg er, jeg har jo intet meer.

 8. Mit øye skal du faae, som sig i dig forlyster,
Min troe, som sig ved dig til himlen fast fortrøster,

* * * 123

 At du paa jorden komst til mig fra faders stoel,
Og jeg til evig tiid skal see dig der, min soel!

 9. Min mund jeg skenker dig, din kierlighed at smage,
Hvorved mit kiød og blod du vilde paa dig tage,
Fyld med din kierlighed mit hierte nat og dag,
Saa er al verden mask for sielens himmel-smag.

 10. Jeg skenker dig min lyst, begierlighed og ville,
At hende intet fra din kierlighed skal skille,
Kun du, Immanuel! livs-kilde! Gud og mand,
Al min begierlighed og længsel fylde kand.

 11. Mit hierte vil jeg dig til evigt offer bære,
Der har du det, men du skal selv mit hierte være,
Din aabne sides saar jeg søger som en bie,
Saa har jeg hierte nok at døe og leve i.

 12. Min siel jeg skenker dig, o brudgom, jeg er bruden,

Jeg vilde heller døe, end leve dig foruden,
Jeg lever, ikke jeg, du lever selv i mig,
Og hvad jeg lever, det jeg lever glad i dig.

☞ 13. Forsmaa mig ikke, o min hiertens lyst og krone!
Min manna! livets soel og milde naade-throne!
Skift med mig, giv mig dig, og tag hvad jeg formaaer,
Saa har jeg alting, dig, du mig og intet faaer.

* * *